

UN FILL

Tretze escenes i un epíleg

Carles Mallol Quintana

ACCÈSSIT DEL V PREMI AIET DE TEATRE UNIVERSITARI

PERSONATGES

(Set actors)

NOIA-GEMMA

NOI-ARNAU

METGE-NEN

INFERMERA-CAMBRERA-NENA

SERGI

PUTA-NÚRIA

GERMÀ-CAMBRER

ESPAI

Una paret llisa al fons de l'escenari. La meitat superior és de color blanc (gens realista), i la inferior, de color gris (realista). A la part superior, una plataforma, on tindran lloc les escenes imparelles. La plataforma, unida amb la part baixa per unes escales de dos colors. A sota, les taules d'un bar restaurant. A la part dreta, una barra de bar; a l'esquerra, el final de les escales, que aquí són les que pugen a la planta alta del local, on hi ha els lavabos i una sala de festes —des del bar restaurant se senten tots els sorolls—. Aquí hi tindran lloc les escenes parelles.

Dreta i esquerra, les de l'espectador.

ESCENA I

Una cadira de parts. La NOIA està amb les cames obertes, entre les quals trobem el METGE —que és un nen d'uns deu anys disfressat— i la INFERMERA —una noia d'uns setze anys—. Dret, agafant la mà de la NOIA, el NOI viu una experiència nova. La NOIA parlarà entre els gemecs, el METGE la farà fer força i dirà: «ja ve, ja ve».

NOI: Estic content que m'hagis deixat entrar. Quan el meu germà va ser pare, la meva cunyada no en va voler saber res i diu que sempre l'hi sabrà greu.

NOIA (gemegant): Vols callar, collons?

NOI: Vull que t'animis. Això és tot.

NOIA (*li estreny la mà*): Doncs calla.

NOI: Ah! M'has fet mal.

NOIA: Si vols, et deixo estirar i pareixes tu, cabró.

NOI: No vull dir això. Sé que et deu fer més mal a tu. Però m'has enganxat l'anular.

NOIA: I què t'hi has fet?

NOI: De petit me'l va aixafar un cavall. No t'ho he explicat mai?

NOIA (*després d'un crit*): Ara no és el moment.

NOI: És que mai ha estat el moment. Mai t'ho he pogut explicar. I és una de les coses de les quals sempre em recordaré. Com ara això.

NOIA: I què té aquest moment, d'especial, per a tu que només te'l mires?

NOI: És el nostre fill. Per això sóc aquí.

NOIA (*gemega*): Ah sí?

NOI: Es tracta que t'ajudi, no? I que ho visqui com ho estàs vivint tu, no?

NOIA: Això ho trobo difícil.

El METGE ha parlat.

NOI: Au, respira, això mateix, respira. Així. Molt bé.

NOIA: Què et penses que hi guanyo, respirant? Em fa mal igualment.

NOI: Però si deu ser molt petit.

NOIA: Estalvia't comentaris com aquest, cabró, que sóc jo qui està fent força.

NOI (*pels nervis*): Ah! Saps que el teu germà ja ha trobat feina? Vaja, la hi he trobat jo. (*Un crit de la NOIA.*) Fes força, va, fes força.

NOIA: Queda gaire, doctor?

El METGE parla.

NOIA: I quina feina?

NOI: Combats.

NOIA: Què vols dir?

NOI: Combats amb gossos. Són uns espectacles que es munten a l'aire lliure. Amb gossos ensinistrats.

NOIA: I ell els ensinistra.

NOI: No. El teu germà hi lluita.

NOIA (*un crit; cada vegada més fort*): Ja ve, doctor; ja ve.

NOI: Agafa't fort. No em faràs mal. És l'altra mà.

NOIA: No hi hauries d'haver entrat.

NOI: Per què?

NOIA: Perquè no ets tu, el pare. (*Un crit. Molt fort.*)

NOI: Què vols dir?

NOIA: Has pensat quan va ser l'última vegada que vam fer l'amor?

El METGE parla.

NOI: No et desconcentris. No serà bo per al nen.

NOIA: Ho has pensat o no ho has pensat, cabró? *(S'aixeca de la cadira. Suada, però ja no geme-ga. El METGE i la INFERMERA continuen estirant perquè surti el nen. Sembla que tenen problemes. La NOIA es posa davant del Noi. L'amença amb la mà. Amb l'altra, li retorça l'anular. El Noi crida.)* Eh, contesta. Quan va ser?

NOI: Em fas mal. Va, que em fas mal.

NOIA: Més de nou mesos, fa. Per tant, tu no n'ets el pare.

NOI *(li ha deixat el dit; s'ha posat nerviós)*: I qui és, si no, filla de puta?

NOIA: Algú que de segur que m'ha fet més cas que tu.

NOI: I per què m'ho dius ara?

NOIA: Quin moment seria millor que el moment del part?

NOI: Però hi ha gent. Ens estan sentint.

NOIA: És això el que et preocupa? Més t'hauries de preocupar per tu. Què hi faràs sol, a casa? *(Li torna a estrènyer el dit.)* Sense una dona que et cuidi, que et mimi, però vaja, el que és més important, que et faci el sopar, que et renti la roba, que et prepari els calçotets... En definitiva, que te la mami de tant en tant.

NOI: Estàs malalta.

NOIA: I una merda. Que estiguem en un hospital no vol dir que estigui malalta.

NOI: Estàs malalta.

NOIA *(l'empeny sobre la cadira)*: Doncs estic malalta. Però el fill no és teu.

NOI: Ho sap ell?

NOIA: Qui?

NOI: El pare.

NOIA: Molt abans que ho sabessis tu.

El METGE parla. El nen ja és gairebé fora.

NOI: I què penseu fer?

NOIA: Matar-lo. *(Li fa un petó al front i comença a baixar les escales. El Noi s'ha estirat. La INFERMERA li posa les cames a lloc. El METGE estira. El nen ha sortit. Ple de sang. Vermella.)*

ESCENA II

El bar restaurant està ple de gent. La taula on parlaran la GEMMA i en SERGI estarà il·luminada; les altres, en penombra. Sentirem el murmurí d'altres taules. Els dos cambrers passaran entre les taules i pujaran i baixaran les escales. A dalt, hi ha una festa. Gairebé no se sent la música, però de tant en tant les parets tremolen. La GEMMA —que és la NOIA— baixa les escales i s'asseu a la taula d'en SERGI, que ha deixat la carta a un costat.

GEMMA: Ho necessitava. Hi hauria hagut d'haver anat abans de sortir de casa.

SERGI: Què fan a dalt?

GEMMA: Uuu! Almenys són trenta o quaranta. Gent gran.

SERGI: Per això no m'agrada aquest lloc.

GEMMA: M'hi has convidat tu.

SERGI: És el que hi ha més a prop de casa teva.

GEMMA: A sota del teu pis també n'hi ha un.

SERGI: M'ha semblat millor que fos jo qui m'hagués de moure.

GEMMA: Però si amb metro és un moment.

SERGI: I com hauries tornat, després?

GEMMA (*mira el rellotge*): Veig que penses en tot.

SERGI (*per l'embaràs*): I què, com ho portes?

GEMMA: Ja ho veus. Anant al lavabo cada dos per tres.

SERGI: I ja és bo això?

GEMMA: Què vols dir?

SERGI: Que no sigui dolent.

GEMMA: És molt normal.

SERGI: Jo és que... No hi entenc gens.

GEMMA: Home. Ets molt jove.

SERGI: Si tenim la mateixa edat. Ho podria saber perfectament.

GEMMA: Però estàs massa capficat amb els ordinadors per tenir temps per llegir llibres de dones.

SERGI: Exacte.

GEMMA: Això teu sí que és dolent. No sé com t'aguanta.

SERGI: Qui?

GEMMA: La puta que viu amb tu.

SERGI: Gemma...

GEMMA: Ja et vaig dir que no t'amagaria mai que no la suporto.

SERGI: Però almenys no siguis tan explícita.

GEMMA: N'estic gelosa.

SERGI: I el teu home què?

GEMMA: Ja li va bé que estigui prenyada.

SERGI: Per què?

GEMMA: Perquè així té una excusa perfecta per no haver de fotre's al llit amb mi.

SERGI: Que en té una altra?

GEMMA: Pobre d'ell! Que el veus capaç de *liar-se* amb una altra?

SERGI: Bé que ho has fet tu.

GEMMA: Per què treus el tema?

SERGI: Has estat tu qui ha dit que estava gelosa.

GEMMA: Però no volia parlar-ne.

SERGI: Doncs hauríem de fer-ho.

GEMMA: Li ho has dit a la teva amiga?

SERGI: No.

GEMMA: I no penses fer-ho?

SERGI: No.

GEMMA: Doncs per què m'has trucat?

SERGI: Feia força dies que no quedàvem. Em venia de gust veure't.

GEMMA: Doncs si vaig acceptar la teva invitació va ser perquè em pensava que em tindries alguna sorpresa preparada.

SERGI: Que en tens alguna tu?

S'apropa la CAMBRERA —que és la INFERMERA— i treu la llibreta de notes. Amb un cop de cap, fa que els altres dos parlin.

GEMMA: Sopa de peix i escalopa.

SERGI: Crema de verdures i macarrons.

CAMBRERA: Per beure?

GEMMA (a en SERGI): Et va bé vi blanc? (En SERGI no contesta.)

CAMBRERA: Vi blanc, doncs? (Apunta, agafa les cartes i se'n va.)

GEMMA (a en SERGI): Sí.

SERGI: Sí, què?

GEMMA: Sí que tinc una sorpresa.

SERGI: Ah sí?

GEMMA: Sí.

SERGI: Quina?

GEMMA: El fill que espero no és de l'Arnau. (En SERGI se la mira, sorprès. Ella, amb una rialla:) És teu. (En SERGI fa un glop de la copa buida.)

ESCENA III

Un llit de matrimoni. El NOI s'està vestint. Arriba la PUTA per les escales. S'ha dutxat i s'està vestint, també. El NOI, abans de posar-se els pantalons, treu una navalla de la butxaca i l'amaga sota el coixí.

NOI: Ja hem parlat dels diners, o què?

PUTA: Es nota que estàs nerviós.

NOI: Per què?

PUTA: És la tercera vegada que m'ho preguntes.

NOI: No vull quedar malament.

PUTA: Si no m'haguessis pagat, tranquil, que jo t'ho recordaria. És la meva feina.

NOI: I no la meva.

PUTA: Sí. Això també es nota.

NOI: El què?

PUTA: Que no havies anat mai amb putes.

NOI: I què t'ho ha fet notar?

PUTA: Els nervis.

NOI: Els nervis em delaten.

PUTA: És clar.

NOI: Però tampoc no ha estat malament. Vull dir que si han estat els nervis i no una altra cosa el que m'han descobert...

PUTA: Jo no he dit això.

NOI: Negues que hagi funcionat?

PUTA: L'última part.

NOI: No fotis.

PUTA: Quan has començat a xerrar, vull dir.

NOI: Ahh!

PUTA: Això no és feina meva.

NOI: És que tu tens molt clar quina és la teva feina i quina no ho és? Jo no.

PUTA: La teva, no m'interessa.

NOI: No t'he fet perdre ni cinc minuts.

PUTA: Mentre em duxava seguies parlant.

NOI: M'havies deixat amb la paraula a la boca.

PUTA: I què volies que fes?

NOI: Que m'escoltessis. M'ha agradat estar amb tu i he pensat que potser podries ajudar-me.

PUTA: Te n'adones?

NOI: De què?

PUTA: T'has confós.

NOI: Amb què?

PUTA: Amb la meva feina.

NOI: No, no m'has entès. Tot gira al voltant del mateix: no sé si he estat pare o no ho he estat.

PUTA: No hi tornis. Ja és tard.

NOI: Necessitava fer el que hem fet avui per quedar convençut que puc ser més fort del que la meva dona s'imagina.

PUTA: Això que no haguéssiu fet l'amor des de feia mesos no m'ho crec.

NOI: La veritat és que jo tampoc. Però si ella ho diu deu ser veritat. Jo tinc els meus problemes; la meva feina m'absorbeix...

PUTA: I això que no saps ben bé quina feina és...

NOI: Què vols dir?

PUTA: Tu mateix has dit que no ho tenies gaire clar.

NOI: Però em referia al problema amb el meu fill. Com puc estar-ne segur?

PUTA (*s'adona que la conversa segueix per allà on no vol que segueixi*): Pagaràs o no pagaràs?

NOI: Abans has dit que ja ho havia fet.

PUTA: Però ha passat mitja hora més.

NOI: Perquè t'has volgut duxar.

PUTA: I perquè tu m'has explicat els teus problemes.

NOI: Això és trampa.

PUTA: Això no és cap joc.

NOI: N'estàs abusant.

PUTA: De què?

NOI: De la meva tonteria. M'has enganxat en una mal moment, en un moment *tonto* i ara t'aprofites de mi.

PUTA: Et tornes a equivocar. Ets tu qui ha trucat i qui ha triat el moment.

NOI: Però em podies haver dit que no.

PUTA: I quina gràcia tindria?

NOI (*dubta, al cap d'uns segons*): Que no t'hauria de demanar el que et demanaré ara...

PUTA: Més converses, no.

NOI (*li ensenya el dit anular, amb l'anell de casat*): Veus? Ja no serveix per res.

PUTA: Mai han servit per res, els anells de casament.

NOI: Però ara menys que mai.

PUTA: I jo què vols que hi faci?

NOI: Crec que em vull separar. Si el fill no és meu...

PUTA: És clar que ho deu ser.

NOI: La meva dona té raó. Potser feia un any que no fèiem l'amor.

PUTA (*es mira el dit d'ell*): El tens més botit que els altres.

NOI: De petit me'l va aixafar un cavall. Devia voler dir alguna cosa, no?

PUTA: Els cavalls no diuen mai res. (*Riu del seu acudit.*)

NOI (*agafa la navalla de sota el coixí*): La millor manera d'acabar amb això és tallar-lo, i amb la mà dreta no tinc força.

PUTA: Ets esquerrà?

NOI: Et faria res, a tu?

PUTA: Tallar-te'! (*S'ho pensa.*) Quan pagues?

NOI: El que vulguis. Però fes-ho. (*S'agenolla al costat de la cadira d'on ha anat agafant la roba i estira la mà. Li dona la navalla. Ella l'agafa. Té por.*) Talla.

PUTA (*s'ha ajupit, també*): N'estàs segur? (*El Noi assenteix amb el cap. La PUTA se'l mira abans de fer-ho i, lentament, fa força amb la navalla sobre el dit. El Noi no es queixa, sinó que somriu. La PUTA acaba. S'aixeca. Porta el dit a la mà i diu:*) T'ha fet mal?

El Noi somriu, l'abraça i el dit mutilat taca de sang la camisa blanca de la PUTA. Vermella.

NOI: Gràcies.

ESCENA IV

La NÚRIA —que és la PUTA— baixa les escales del bar restaurant. S'està posant bé la camisa. A dalt, no hi ha música, avui. El local està força calmat. En una de les taules, hi ha en SERGI esperant. Quan arriba la NÚRIA, en SERGI s'aixeca per posar-li bé la cadira. Li mira la camisa de darrere i diu:

SERGI: Encara se't veu una mica.

NÚRIA: M'agrada que siguis tan agradable i tan desagradable alhora.

SERGI: Potser és perquè encara és moll.

NÚRIA: Si no m'ha marxat ni una mica...

SERGI (*torna al seu lloc*): Encara no entenc com t'ho has fet.

NÚRIA: Jo tampoc. (*Riu.*) Per què m'has portat aquí? És un lloc força patètic.

SERGI: L'ambient està força bé.

NÚRIA: No hi ha ningú, Sergi.

*Cerimònia de lliurament del V Premi AIET
de Teatre Universitari. Primer premi per a l'obra
Pèndols d'aigua, de Francesc X. Meseguer.
Accèssit per a l'obra, Un fill, de Carles Mallol.
D'esquerra a dreta: Òscar García, Ricard Salvat,
Carles Mallol, Teresa Requena i Joan Casas.
Ateneu Barcelonès, 3 de juny de 2000.
(Cristina Fuentes)*

SERGI: Per això mateix.

NÚRIA: Però a mi m'agrada veure gent, parlar..

SERGI: A tu, el que t'agrada és que et vegin, guapa.

NÚRIA: I a tu no t'agrada que em mirin, guapo.

SERGI: Per això ho fas? Per això et vesteixes amb aquests modelets?

NÚRIA: No són res de l'altre món.

SERGI: Hi ha noies que vesteixen molt més..., normal..., i són igual de felices.

NÚRIA: Això sí que no, Sergi. No em diràs què és el que m'he de posar i el que no m'he de posar, perquè em rebenta que em diguis què és el que m'he de posar i el que no m'he de posar.

SERGI: Doncs a mi, Núria, a mi em rebenta que et queixis quan jo em queixo perquè vesteixes així.

NÚRIA: És que no hi tens cap dret.

SERGI: Som parella.

NÚRIA: Som parella i jo no em queixo quan tu portes les teves amiguetes a casa.

SERGI: Les meves amiguetes deu voler dir la Gemma, no? *(S'ho pensa.)* Ella sí que vesteix bé.

NÚRIA: Doncs el pròxim cop la convides a ella, a sopar.

SERGI *(es posa afectuós)*: Però és que a ella no li puc dir el que et vull dir a tu.

NÚRIA *(s'intenta veure l'esquena, per la taca)*: De segur que no hi era la taca quan hem sortit de casa?

SERGI: Em sents? T'he de dir una cosa.

NÚRIA: Doncs no crec que sigui el millor moment.

SERGI: Jo crec que sí. La nostra relació ha arribat a un punt que necessita un al·licient per sobreviure... Sí, no em miris amb aquesta cara. Haviem de parlar-ne i he pensat que era capaç de dir-t'ho sense cap mena d'entrebanc... I crec que aquest al·licient...

NÚRIA *(tocada pel comentari d'en SERGI)*: No diguis això. Les coses ens van prou bé.

SERGI: Si fos així, no ens estaríem barallant per una taca.

NÚRIA: No ens estem barallant. Estem discutint. I, a més, estic segura que la taca ja hi era quan hem sortit de casa.

SERGI: Si és que jo ja t'ho he dit. Ho veus com no m'escoltes?

NÚRIA: Tu no m'has dit res.

SERGI: Doncs no t'ho he dit, però ens cal un al·licient.

NÚRIA: I tu què proposes?

SERGI *(s'omriu, abaixa el cap, aixeca la copa de vi, plena, en fa un glop i diu)*: Que tinguem un fill.

ESCENA V

El GERMÀ, sense camisa ni pantalons, només amb calçotets, ple de ferides —mossegades de gos— està lligat de mans i penjat del sostre. El Noi li està curant les ferides. O això sembla.

NOI: Veig que la meua idea ha funcionat.

GERMÀ: Diguem que em serveix per anar tirant. Però no m'agraden gens els seus efectes secundaris.

NOI: Ja et vaig avisar.

GERMÀ: Segur que no hi havia cap altra feina per a mi?

NOI: Aquí t'hi podies afegir de seguida.

GERMÀ: No m'estranya. No crec que facin cues per participar-hi. *(Per una ferida:)* Ahh!

NOI: Ja hi vigilo, ja.

GERMÀ: Una per una, sisplau, que l'alcohol cou. I cada nit serà així?

NOI: No, noi, no. No seré pas jo qui et curi sempre.

GERMÀ: Però encara no entenc per què m'has despullat i m'has lligat així.

NOI: Per fer-ho tot d'una tirada i perquè no et moguis. Ja t'ho he explicat.

GERMÀ: Qualsevol que ens vegi...

NOI: Qui vols que en vegi?

GERMÀ: No, és clar. La meva germana deu passar la nit a l'hospital, no?

EL NOI no contesta.

GERMÀ: No?

No contesta.

GERMÀ: Sí, no?

NOI: No ho sé, collons! *(Li fa força, més del compte, en una ferida.)*

GERMÀ: Ahhh! Vigila, cony!

NOI: Doncs no em desconcentris.

GERMÀ: Només he preguntat si la meva germana... *(Per una altra ferida.)* Ahhh!

NOI: Calla.

GERMÀ: Que teniu problemes?

NOI: Els ha buscat ella.

GERMÀ: Però si ara és un moment perfecte per no tenir problemes.

NOI: Doncs nosaltres anem al revés.

GERMÀ: M'ha estranyat quan m'has trucat perquè ens veiéssim. Em pensava que passaries la nit a l'hospital, fent-li companyia. Amb el nen.

NOI *(per la sorpresa, li fa força en una ferida; l'altre crida)*: Un nen?

GERMÀ: Home, el vostre fill.

NOI: No, vull dir que com sabies que era un nen?

GERMÀ *(l'han descobert)*: He..., he dit nen perquè..., sempre es diu nen, sigui nen o nena, o no?

NOI: Però la qüestió és que ha estat un nen.

GERMÀ *(dissimulant)*: Un nen! Sempre m'he preguntat per què no ho volíeu saber...

NOI: Quant fa que ho saps, tu?

GERMÀ: El què?

NOI: Que és un nen?

GERMÀ: Ah... No, no...

NOI *(molt d'alcohol en una ferida oberta)*: Quant fa?

GERMÀ: Ahhh!

NOI: Vols que t'ho torni a preguntar?

GERMÀ: No ho sé. M'ho va dir ella.

NOI: I què més et va dir?

GERMÀ: Res més.

NOI: Què més et va dir? *(El mulla amb alcohol; l'altre crida.)*

GERMÀ: Para, sisplau, para. Això fa mal.

NOI: No et va dir res sobre el pare de la criatura?

GERMÀ: No t'entenc. Ahhhh!

NOI *(cada vegada li fa més mal)*: No et va explicar que fa més de nou mesos que no fem l'amor?

GERMÀ: No ho sé. Ahhh!

NOI: I si fa més de nou mesos que no fem l'amor i avui ha nascut el nen...

GERMÀ: Collons, para, sisplau, para.

NOI: Jo no en sóc el pare. No et va dir res, d'això, la teva germana?

GERMÀ: No ho sé.

NOI (*li tira alcohol als ulls*): T'ho va dir o no t'ho va dir?

GERMÀ: Ahhhhhh! Sí, potser sí.

NOI (*treu la navalla de la butxaca*): Doncs per què no em vas dir res, cabró?! (*Li fa un tall de dalt a baix, travessant-li el pit. La sang, vermella. El Noi es mulla el dit amb sang i es pinta la cara.*) O és que també volies que fos l'últim a descobrir-ho? Perquè, és clar, això també ho deus saber, però el pare, vull dir el pare de veritat, ja fa dies que ho sap. Potser ja ha pensat en el bateig i tot. Però jo no. No podia pensar en el bateig. (*Li hi ruixa la ferida, de dalt a baix, amb alcohol.*)

GERMÀ: Ahhhh!

NOI: Et fa mal, això? Eh que fa mal? Doncs què et penses que he sentit, jo, quan la teva germana dels pebrots m'ha explicat la veritat?

GERMÀ: Prou, collons. Jo no en tinc cap culpa.

NOI: I una merda! Formes part del complot.

GERMÀ: No hi ha cap complot.

NOI: Fins ara n'hi havia un.

GERMÀ: Deixa l'alcohol, sisplau.

NOI: I què faràs, tu, en canvi, que no hakis fet ja i que no empitjori la situació? Que saps el nom del pare? El saps? (*L'altre diu que sí amb el cap.*) Doncs digue'l, cabró!

ESCENA VI

En SERGI està assegut a la barra del bar. La resta, en penombra. El CAMBRER —que és el GERMÀ— treu el cap de sota la barra.

CAMBRER: Et va bé Jack Daniels?

SERGI: Ballantine's. És més barat.

CAMBRER: JB.

SERGI: Doncs JB.

El CAMBRER treu un got llarg, hi posa glaçons i un cul de whisky.

SERGI: No beus tu?

CAMBRER: Ja saps que no.

SERGI: A vegades beves, però fa tant de temps que no parlem.

CAMBRER: No diguis mentides.

SERGI: Què, que no? La feina a mi m'absorbeix (*ho ha dit amb orgull*), i a tu, des que et van tancar per la depressió... (*Ha ficat la pota.*) Perdona.

CAMBRER: No passa res. He de començar a assumir-ho.

SERGI: Però ara ja estàs bé, no?

CAMBRER: Ara sí. Perquè tinc feina.

SERGI: Carai de Rafel! I quan fa que treballes aquí? (*Dubta, per la cara que hi ha ficat l'altre.*) Ja t'ho he preguntat abans, no?

CAMBRER: El primer que m'has dit quan m'has vist.

SERGI: Coi, és que hi vinc sovint aquí.

CAMBRER: Però és lluny de casa teva.

SERGI: Amb metro és un moment.

CAMBRER: Així que te'n tornes aviat.

SERGI: No es tarda tant per sopar.

CAMBRER: Que hi véns sol?

SERGI: Avui sí. Però, mira, l'altre dia vaig venir amb la teva germana.

CAMBRER: Ja ho sé, ja m'ho va explicar.

SERGI: El què?

CAMBRER: Que havíeu quedat.

SERGI: I què més et va explicar?

CAMBRER: Res més. Em va dir que havíeu quedat i res més.

SERGI: No et va explicar com va anar?

CAMBRER: És que encara no ens hem tornat a veure. Per què?

SERGI: No, que no t'hagués dit alguna cosa que...

CAMBRER: Què?

SERGI (*per canviar de tema*): Carai de Rafel! Jo sempre t'havia vist com el més fort del grup i quan em van dir que t'ingressaven em vaig quedar de pedra.

CAMBRER: No diguis mentides. Tots m'heu vist sempre capaç d'acabar en un frenopàtic.

SERGI: Tampoc és això.

CAMBRER: I el líder eres tu. I ho segueixes sent.

SERGI: Però si ara no quedem mai. I quan quedem he de marxar d'hora, ja ho saps, que amb els ordinadors...

CAMBRER: Almenys és una bona feina.

SERGI: Com vas entrar aquí?

CAMBRER: El meu cunyat. Es coneixen amb l'amo.

SERGI: I què? Què fa l'Arnau? Fa molt que no el veig.

CAMBRER: És que gairebé no surt de casa. La meva germana en té un fart.

SERGI: Està malalt?

CAMBRER (*amb mofa*): Està pitjor que jo. Com un llum. Té por.

SERGI: És normal. Serà pare.

CAMBRER: Però té por que la Gemma l'hagi estat enganyant.

SERGI (*té por, dissimularà*): Què vols dir?

CAMBRER: Es pensa que no és el pare.

SERGI: I per què? Si se'ls veu molt feliços.

CAMBRER: No et pensis. Fa uns quants dies que em truca cada dia i m'amenaça. Diu que si em va trobar la feina va ser perquè li diguéis qui és el pare de debò.

SERGI: I tu li ho has dit?

CAMBRER: Sergi!

SERGI: Vull dir que què li has dit?

CAMBRER: El deixo parlar. Crec que és el millor que puc fer. Que es desfogui.

SERGI: I si et quedes sense feina?

CAMBRER: No em quedaré sense feina. I, si no, sempre em queda el recurs de les lluites de gossos. Ho vaig veure l'altre dia a la tele. Guanyen molts calés.

SERGI (*pensa, després*): I tu creus que té raó?

CAMBRER: Qui?

SERGI: L'Arnau.

CAMBRER: Amb què?

SERGI: Si fa bé de sospitar de la Gemma? (*Atura el CAMBRER que anava a reaccionar.*) No ens enganyem, Rafel, la Gemma sempre ha estat un pendó i l'Arnau un bon jan, i que l'Arnau sospiti és que...

CAMBRER: No, si...

SERGI: Ja sé que és la teva germana i tot el que vulguis però tots dos ens vam estranyar quan ens va dir que es casava. La teva germana!

CAMBRER: No, si estic segur que l'Arnau té raó. Però em queixo perquè s'ho ha agafat tant malament. I em toca a mi el rebre.

SERGI: Així que la teva germana li ha fotut les banyes. I ben fotudes, no?

CAMBRER: Per què?

SERGI: Home, dius que saps que el fill no és de l'Arnau.

CAMBRER: No, no. Dic que sé que la meva germana sempre es queixava que l'Arnau no volia fer mai l'amor. I la meva germana no és de pedra.

SERGI: Però si feia més de nou mesos que no feien l'amor és difícil que l'Arnau en sigui el pare.

CAMBRER (*sap la veritat, però fa patir en SERGI*): Nou mesos?

SERGI: He dit nou mesos? Volia dir molt de temps.

CAMBRER: I en aquests nou mesos amb qui creus que s'ho ha fet, la meva germana?

SERGI (*dissimulant, com tota la conversa*): Però si estava prenyada!

CAMBRER: Au, Sergi, tu saps molt bé que això no vol dir res.

SERGI: Home... Pot ser perillós per al nen.

CAMBRER: I per al pare.

SERGI: Sí, per al pare també.

CAMBRER (*incisiu*): Per al pare, Sergi, per al pare.

En SERGI, abstret, beu un glop de whisky. S'acaba el got. Aixeca el cap.

SERGI (*la veu li tremola, aixeca el got buit; vol brindar*): Pel pare.

CAMBRER (*agafa una copa buida de sota la barra, i brinda*): Pel pare.

ESCENA VII

El Noi i la Noia a l'habitació. El nen dorm en un bressol. La Noia s'està maquillant. El Noi se la mira, empenyat.

Noi: I què collons vol dir que et quedaràs uns quants dies aquí?

Noia: Vol dir que d'aquí a uns quants dies marxaré.

NOI: Amb el pare.
 NOIA: Amb el pare.
 NOI: És casat?
 NOIA: Crec que és el més normal.
 NOI: Per què?
 NOIA: Si em quedés torturariem la criatura.
 NOI: Però si no se n'adona de res.
 NOIA: I tu què saps?
 NOI: És evident.
 NOIA: Et recordo que fins fa dos dies també era evident que tu n'eres el pare.
 NOI: I ara ja no.
 NOIA: És clar que no.
 NOI: Em penso que em deus una explicació.
 NOIA: Te n'he donades mil i encara no em vols creure.
 NOI: Per què no hi havia cap indici que la nostra relació anava malament?
 NOIA: Jo intentava que la nostra crisi fos explícita. Eres tu que no ho volies veure.
 NOI: Com?
 NOIA: Quants sopars? Quantes trucades estranyes? Quantes nits sense passar per casa? I tu, res.
 NOI: I per què no en parlàvem?
 NOIA: Ara ho has dit.
 NOI: Què?
 NOIA: Parlar-ne. N'hauríem d'haver parlat abans.
 NOI: Abans de què?
 NOIA: Abans que em quedés prenyada.
 NOI: Vols dir que ja ho tenies previst, no?
 NOIA: Era l'única manera d'obrir-te els ulls.
 NOI: I per què m'has fet esperar fins ara?
 NOIA: No sabia com t'ho havia de dir.
 NOI: Això no m'ho crec, noia.
 NOIA: Per què?
 NOI: Perquè en el fons tenies por que el teu meravellós pla no et funcionés i que el pare de la criatura —el pare de debò— s'ho repensés i seguis amb la seva vida de parella de fet. Perquè, ja em diràs, si no està casat, què li costava deixar la noia que viu amb ell i començar de nou una relació amb tu, (*amb sorna*) una dona que, a part d'estar casada, no tenia cap altre lligam?
 NOIA: Ningú ha dit que no estigui casat.
 NOI: El teu germà.
 NOIA: Què?
 NOI: M'ho ha dit el teu germà.
 NOIA (*menteix*): El meu germà no en sabia res. Per què li hauria d'haver explicat?
 NOI: Per què et mudes tant?
 NOIA: El meu germà no en sabia res. T'ho asseguro.

NOI: Aquest vestit, no te l'havia vist mai.
 NOIA: Tampoc no sabia com explicar-li-ho.
 NOI: Aquestes joies són les del casament.
 NOIA: T'ha dit el nom?
 NOI: Sí. Sí que són les joies del casament. *(L'està examinant. Ella s'està posant nerviosa. Ell treu la navalla de la butxaca.)* I aquest perfum?
 NOIA: Per què collons t'ha dit el nom?
 NOI: És el que més li agrada?
 NOIA: Sí. *(Dubta.)* Què?
 NOI: Saps que has aconseguit posar-me molt gelós? *(Li passa el ganivet pel coll.)* Jo no sóc una persona violenta, però aquest perfum...
 NOIA *(té molta por)*: El nen està dormint.
 NOI: Ja va bé.
 NOIA: Què penses fer?
 NOI: M'agrada el teu perfum. *(La tomba sobre el llit.)*
 NOIA: Què és això?
 NOI: Una navalla. T'agrada la meva navalla?
 NOIA: Parlant la gent s'entén.
 NOI: Cada vegada el sento més.
 NOIA: Guarda-la, sisplau.
 NOI *(es mira la navalla, es mira la NOIA)*: Es fa així? *(Comença a clavar-li ganivetades. La NOIA crida.)*
 Així? Així? Així? Així? Així? Així? Així! Com m'agrada el teu perfum...
Silenci. El NOI s'aixeca del damunt del llit. S'acosta al nen. Quan vol agafar-lo, la NOIA s'aixeca, com si no li hagués passat res. El vestit, tacat de sang. Vermella. Té la navalla a les mans.
 NOIA: Em penso que no t'ha sortit com et pensaves. *(L'agafa per darrere i el tomba damunt del llit.)* Amb una navalla es fa així. *(Li clava una ganivetada enmig del pit.)* I no així, així, així, així, així...
(Li ha anat clavant ganivetades. El NOI ha cridat.)
Silenci. La NOIA es canvia de camisa. Abans de marxar s'apropa al nen i li fa un petó. En començar a baixar les escales, el NOI s'aixeca de damunt del llit, com si no hagués passat res i diu:
 NOI: A quina hora tornaràs?

ESCENA VIII

El bar restaurant està ple a vessar. Hi ha gent dreta esperant. A dalt, una festa de carnaval. Cau confeti, en baixa gent disfressada. Molt de soroll. Avui gairebé no se sent quan parlen. L'ambient no és gens íntim. En una de les taules, en SERGI, molt nerviós, fuma. Baixa les escales la GEMMA, encara prenyada, molt atabalada pel soroll de dalt.

GEMMA *(en arribar a la taula)*: El pròxim dia aniré al lavabo en sortir de casa.

SERGI: Què?

GEMMA: Des de quan fumes?

SERGI: Què?

GEMMA (*cridant*): Potser que anem a un altre lloc.

SERGI: Ja em va bé, aquí.

GEMMA: Però és que necessito que parlem. Del nen, de tu i de mi.

SERGI: Aquí ja va bé.

GEMMA: Jo no crec que sigui un lloc gaire tranquil.

SERGI: Jo tampoc. Però no em vull moure.

GEMMA: El meu germà ens pot obrir el magatzem.

SERGI: Avui té festa.

GEMMA: Què?

SERGI: Que ja em va bé aquí.

GEMMA: I tu creus que és el millor moment?

SERGI: Què?

GEMMA: Tinc problemes.

SERGI: Tenim problemes.

Se senten tambors que repiquen fins a una traca final. El bar s'ha quedat en silenci. Tothom mira l'escala. Comença a baixar-ne una filera de gent disfressada ballant «la conga». Tiren serpentines i esprai espagueti. La GEMMA i en SERGI en queden plens. El grup de festa surt del restaurant. N'hi ha un que paga a la barra. S'acaba el soroll.

GEMMA: Per l'amor de Déu!

SERGI: Ja està bé.

GEMMA (*esclata de riure*): T'han apagat el cigarro.

SERGI: Crec que me l'he empassat. (*Riu.*)

GEMMA: Per fi.

SERGI: M'estava posant molt nerviós.

GEMMA: I per què no volies marxar?

SERGI: Pels nervis. No em podia moure.

GEMMA (*riu*): I per això fumes.

SERGI: Jo no fumo.

GEMMA: Ah! Està bé.

S'espolsen tots dos el confeti. Els plats en queden plens. S'apropa la CAMBRERA i els canvia els plats —tapes de croquetes— i la beguda.

GEMMA: L'Arnau està nerviós. Sospita alguna cosa.

SERGI: Encara no li ho has dit?

GEMMA: Està malalt. No li ho puc dir.

SERGI: Què té?

GEMMA: Somia. Té por que el fill no sigui seu.

SERGI (*riu, nerviós*): Pobre noi.

GEMMA: I nosaltres, què?

SERGI: Ell no en té cap culpa.

GEMMA: Nosaltres tampoc.

SERGI: No siguis així, Gemma.

GEMMA: Diu que somia que el dia del part li confesso que ell no és el pare.

SERGI: És normal.

GEMMA: També li explico que tu i jo no volem tenir el fill.

SERGI: Hi surto jo?

GEMMA: I em demana el divorci.

SERGI: Què penses fer?

GEMMA: Somia que el deixo i ell em mata.

SERGI: És normal.

GEMMA: Vols parar, Sergi, collons. No té res de normal que l'Arnau encara no sàpiga que el fill que espero no és seu.

SERGI: És clar que no té res de normal. Però tampoc ho és que no m'ho haguessis dit a mi fins fa dos dies.

GEMMA: Tenia por.

SERGI: De què?

GEMMA: De tu i de l'Arnau.

SERGI: Però això d'ara no és una mentida com qualsevol altra. És més gros.

GEMMA: Ja ho sé.

SERGI: I què penses fer?

Torna «la conga» disfressada per recollir l'home que estava pagant. Aquest cop no tiren confeti ni serpentines, però ruixen la gent amb xampany.

SERGI: Collons!

GEMMA: Anem, Sergi.

SERGI: Ah, no. Digue'm què penses fer.

GEMMA (*dubta*): No ho sé.

SERGI: Li ho hem de dir.

GEMMA: Li ho he de dir.

SERGI: Jo també hi sóc al mig.

GEMMA: I tu i la puta, què?

SERGI: Res.

GEMMA: Què vols dir, res?

SERGI: Tenim problemes.

GEMMA: Què has fet?

SERGI (*dubta*): Quan em vas explicar que el fill és meu vaig pensar que la millor solució era que seguissis amb l'Arnau, com si res, i jo amb la Núria i...

GEMMA: Ho creus així?

SERGI: Li vaig dir que volia un fill. D'ella.

GEMMA: Què?

SERGI: En fred, va ser en fred i...

GEMMA: Això què vol dir?

SERGI: No ho sé.

GEMMA: Vull perdre'l.

SERGI: Gemma!

GEMMA: Vull perdre el nen.

SERGI: Però si et falta una setmana.

GEMMA (*amb ràbia*): Doncs matem-lo, fill de puta, matem-lo. (*S'aixeca de la taula i surt, s'entrebanca. En SERGI s'aixeca al seu darrere i crida: «GEMMA! No diguis bestieses. GEMMA!» La CAMBRERA s'acosta a la taula. Recull les quatre coses que hi havia i s'apaguen els llums.*)

ESCENA IX

La PUTA, el NOI i el nen. Ella li mira el dit mutilat.

PUTA: Com el tens?

NOI: Avui he volgut matar la meva dona.

PUTA: Força bé, no?

NOI: I ella m'ha volgut matar a mi.

PUTA (*rient-se'n*): Vols que te'n talli un altre?

NOI: Avui tenim el nen.

PUTA: Ja ho he vist. I què, és teu o no és teu?

NOI: No facis broma.

PUTA: No faig broma.

NOI: La seva mare diu que aviat marxarà de casa. Amb el pare de debò.

PUTA: Potser és el millor per a tots.

NOI: Tu creus?

PUTA: Una cosa tan grossa només pot portar maldecaps.

NOI: Però a mi no em faria res deixar-ho tot tal com estava i saber que no és fill meu.

PUTA: Pensa que hi ha un pare de debò. Ell té dret a cuidar el seu fill.

NOI: Si tant se'n preocupa, del fill, per què no es casava amb la meva dona, i en paus?

PUTA: No diguis bestieses.

NOI: La meva dona...

PUTA: La teva dona és una puta, i punt.

NOI: Per què dius això?

PUTA: Pel que m'has estat explicant.

NOI: No, vull dir per què dius *puta*?

PUTA: No m'agrada la meva feina. Més enllà dels calés em fot fàstic.

NOI: Quant fa que...?

PUTA: Vols saber amb quants homes m'ho he fet?

NOI: Tampoc no vull...

PUTA: No t'ho diré. Vomitaries.

NOI (*somriu*): M'agrada la manera com et mires les coses.

PUTA: És com m'hi han ensenyat.

NOI: Em pensava que la vida l'havies après tu soleta.

PUTA: Ui no! Les voltes que m'han fet fer!
NOI: És el mateix que trobar aparcament, no?
PUTA: Si vols dir-ho així...

Silenci. Es miren als ulls. El Noi trenca el silenci.

NOI: Aquest nen no plora. Em penso que és més mort que viu.
PUTA (*s'aixeca i se'l mira*): Però si és preciós. Li cau la baba.
NOI: Mentre dormen, tots els nens ho fan, no?
PUTA: No ho sé. Si no fos perquè sé que no és fill teu diria que té els mateixos ulls que tu.
NOI: També en saps, de ser cruel.
PUTA: Anem per feina, no?
NOI: Què?
PUTA: Per què m'has trucat? Vols el mateix que l'altre dia?
NOI: Aquesta vegada no.
PUTA: Sense el dit, és clar. (*Riu del seu acudit*)
NOI: No, és clar, sense el dit. Però no.
PUTA: No, què?
NOI: No vull el mateix de l'altre dia. Vull que em lliguis.
PUTA: Això m'ho haves d'haver dit per telèfon. No he portat material.
NOI: Jo sí. (*De sota del llit, en treu una caixa plena d'eines de «sodomasso»*).
PUTA: Perfecte. 15000.
NOI: El que vulguis, però lliga'm.
PUTA: Treu-te la roba.
NOI: Ja?
PUTA: No voldràs que et lligui vestit?
NOI: Per què no me la treus tu?
PUTA: No és la meva feina.
NOI: Ja saps ben bé quina és la teva feina i quina no?
PUTA: Et repeteixes. Treu-te la roba, sisplau. No vull perdre més temps.
NOI: Si ho hem de fer amb presses val més que ho deixem estar.
PUTA: No cal fer-ho amb presses si tu no vols i et treus la roba.

El Noi comença a treure's la roba fins als calçotets.

PUTA: Perfecte. Et va bé amb això? (*Li ensenya unes tires de cuir vermell*).
NOI: Lliga'm. Ràpid.
PUTA: Així?
NOI: Més fort.
PUTA (*està al seu damunt, encara vestida, mentre el lliga*): Així?
NOI: Mossega'm.
PUTA: Així?
NOI: Més fort.
PUTA: I això, que t'agrada? (*Li ensenya una bola amb punxes*).
NOI: Provem-ho.

PUTA (*s'atura*): Un moment.
NOI: Què passa?
PUTA: El nen. Em penso que ha plorat.
NOI: No ha plorat.
PUTA: Em sembla que sí.
NOI: I què? Ara ja no plora.
PUTA: Vols dir?
NOI: El tens aquí al costat. El sentiríem.
PUTA: M'estimo més mirar-ho.
NOI: No cal.
PUTA: Sí que cal. És molt petit.
NOI: Però no vull que li facis de cangur.
PUTA: Jo tampoc volia lligar-te i bé que ho he fet.
NOI: No t'ho havien demanat mai?
PUTA: És clar que sí. Però també em fot fàstic.
NOI: Fàstic?
PUTA: Què t'havia de dir?
NOI: Que no podies fer-ho. Ara em sento ridícul.
PUTA: No m'estranya.

La PUTA s'aixeca i s'apropa al nen. L'agafa en braços.

PUTA: Un nen tan petit que veu el seu pare lligat de mans i peus mentre una dona fastigosa li fa marranades. No et sembla ridícul?
NOI: La gràcia és que no sóc el seu pare i pot veure el que li roti.
PUTA: Tens raó. Tota la raó. (*Agafa la jaqueta que havia deixat sobre la cadira i se la posa.*)
NOI: Què fas?
PUTA (*torna a agafar el nen, que havia deixat per uns segons*): Me l'emporto.
NOI: Què?
PUTA: Me'l puc emportar perfectament. No és fill teu.
NOI: I què?
PUTA: Estem en les mateixes condicions. Tu tens un fill que no és fill teu. Jo m'emporto un fill que no és fill meu.
NOI: No diguis bestieses.
PUTA (*comença a baixar les escales*): No dic bestieses. Les faig.
NOI (*cria*): Filla de puta! Torna aquí, cabrona! El nen és meu! Meeeee!
PUTA (*des de fora; el nen plora*): Si t'estàs gaires hores aquí lligat se't faran nafres als canells. I et sortirà sang. Sort que el nen no ho veurà.
NOI: Filla de puuuuta! Deslliga'm. Torna aquí.

ESCENA X

S'il·lumina, com sempre, una de les taules del bar restaurant. No hi ha soroll. Tot està molt tranquil. A la taula hi seu la NÚRIA, amb mala llet. A l'altra cadira hi ha la jaqueta d'en SERGI, que arriba del carrer. Porta unes claus a la mà.

SERGI: Les claus del pis.

La NÚRIA no contesta.

SERGI: És el que volies, no?

No contesta.

SERGI: Vols fer-me sentir culpable?

No contesta.

SERGI: Qui ha volgut acabar amb això has estat tu.

No contesta.

SERGI: Hauries d'entendre que si t'ho vaig demanar va ser perquè estic passant un mal moment i aquesta potser seria la millor solució.

No contesta.

SERGI: Sóc culpable. D'acord. Ho reconec. No tenia cap dret a ficar-me al llit amb altres dones.

NÚRIA: Altres dones?

SERGI: Vull dir amb la Gemma.

NÚRIA: Has dit «altres dones». Quines altres?

SERGI: Cap més.

NÚRIA: Quants fills vols tenir, doncs?

SERGI: Cap, Núria, cap.

NÚRIA: Doncs per què m'ho vas demanar?

SERGI: Tenia por. No volia perdre't.

NÚRIA: Ja és massa tard.

SERGI: És molt gros, Núria. Ja sé que és molt gros. Però confia en mi.

NÚRIA: La vas deixar prenyada, Sergi, i tant que és gros!

SERGI: Però és ella la mala puta. No me n'ha volgut dir res fins ara.

NÚRIA: Em penso que no vols entendre'm.

SERGI: I és clar que t'entenc. Això no ha fet més que acabar de destrossar la nostra relació. De destrossar-te. Mai he tingut en compte que de la mateixa manera que jo et necessitava a tu i et tenia, tu em necessitaves a mi. I no em tenies. Sóc un cabronàs. La Gemma sap convèncer. Sap com tractar els homes. I em va enganyar.

NÚRIA: I una merda! No siguis tan fill de puta, Sergi, que no sóc tonta. Si et vas ficar al llit amb ella, devies saber molt bé per què ho feies.

SERGI: Però el fill...

NÚRIA: El fill... Imagina't per un moment que em presento a casa i et dic que aquella mateixa nit vindrà el meu fill a dormir. Vull dir que posem per cas que he tingut un secret amagat durant tot aquest temps o fins i tot que l'he robat a algú (*riu*), però que em presento amb un nen a casa. No crec que ho acceptessis.

SERGI: M'ho hauries d'haver dit abans.

NÚRIA: Això mateix.

SERGI: Però tan cec he estat jo com tu, durant aquest temps. De seguida que la mala puta de la Gemma m'ha dit que esperava un fill meu he corregut a dir-t'ho.

NÚRIA: I la història del nostre fill?

SERGI: No m'ho facis tornar a explicar. Era la manera més pràctica de convèncer-te que vull estar amb tu.

NÚRIA: Un fill? Ja saps que no m'agraden els nens.

SERGI: M'has d'ajudar, Núria. Em tornaré boig.

NÚRIA: I l'Arnau sap que n'ets tu, el pare?

SERGI: No. La Gemma li vol dir el mateix dia del part. Està ressentida.

NÚRIA: Ella, ressentida?

SERGI: L'Arnau tampoc no és cap sant.

NÚRIA: Però hi té molt a perdre.

SERGI: Està nerviós. Somia que el fill no és seu i que mata la seva dona.

NÚRIA: Pobre noi.

SERGI: I jo, què?

NÚRIA: T'hauràs de buscar la vida. Si haguessis pensat abans...

SERGI: Núria!

NÚRIA (*s'aixeca, per anar-se'n*): Sé que ho deus estar patint. Però és a mi i a la nostra relació a qui t'has passat pel forat del cul. (*Fa l'últim glop de vi.*) Pagues tu el compte, no? A mi, aquest bar, no m'agrada. (*Surt, però torna a entrar.*) Estaria bé que em presentessis l'Arnau. Ens podríem fer col·legues, no? (*Se'n va.*)

ESCENA XI

El GERMÀ està deslligant el NOI. Riu.

GERMÀ: Sort que he vingut.

NOI (*molt nerviós*): S'ha endut el nen.

GERMÀ: Ja m'ho has dit mil cops.

NOI: I no penses fer res?

GERMÀ: No hi puc fer res.

NOI: Atrapa-la.

GERMÀ: Dius que fa estona que ha marxat, no?

NOI: Amb un nen no pot haver anat gaire lluny.

GERMÀ: Que porti un nen no vol dir res. Has vist massa pel·lícules.

NOI: Vols deslligar-me, collons?

GERMÀ: Si no et moguessis tant!

NOI: Em penso que estic nerviós.

GERMÀ: Estàs nerviós.

NOI: Però no puc estar-ne.

GERMÀ: Per què?

NOI: El nen no és meu. No hauria d'estar gens preocupat.

GERMÀ: Estàs nerviós.

NOI: I què en farà una puta, d'un nen?

GERMÀ: Potser el vol vendre.

NOI: No m'ajudes gens.

GERMÀ: Què vols que et digui?

NOI: Dóna'm esperances.

GERMÀ: Encara que t'el tornés, no podries estar amb ell. No és fill teu.

NOI: Això ja ho sé. Per això m'estranya que estigui tan preocupat. Potser m'ha fet un favor.

GERMÀ: Potser no. Potser tenies l'esperança que la meva germana et confessés que sí que és fill teu.

NOI: Ho és?

GERMÀ: És clar que no. Com vols que sigui fill teu si feia més de nou mesos que no fèieu l'amor?

NOI: Això s'ho ha inventat la teva germana per tenir una excusa prou convincent per enganyar un marit feble i estúpid que es fica al llit amb putes perquè la dona mai li diu que sí.

GERMÀ: Vols dir que sí que havíeu fet l'amor?

NOI: El fill pot ser perfectament meu. Com et penses que seguiríem casats si no ens haguéssim ficat al llit?

GERMÀ: No t'ho sé dir.

NOI: No t'ho imagines?

GERMÀ: Estàs desviant la conversa.

NOI: Estic exposant els fets.

GERMÀ: Quins fets?

NOI: Fins ara m'havia cregut que el fill no podia ser meu. Tu sabies qui n'era el pare de debò. Jo ja hi tenia les meves sospites i tu m'ho havies confirmat. Un Sergi cagadubtes que deixa prenyades les dones dels amics. És cert o no és cert? Les raons lligaven. La meva dona no volia saber res de mi. Tu li seguies el fil i a mi em vau enganyar tots dos. Què volies que hi fes? No podia evitar que la Gemma busqués un substitut, d'allò més ben trobat, tot s'ha de dir. En Sergi té calés, és jove i guapo. Què més vols? I a mi se m'enganya fàcilment.

GERMÀ: Tens raó.

NOI: Què?

GERMÀ: Se t'enganya fàcilment. (*S'ho pensa.*) En Sergi no és el pare de la criatura.

NOI (*no vol sentir l'altre*): Com és que no t'han ferit avui? Que has guanyat?

GERMÀ: He deixat la feina.

NOI: I els diners?

GERMÀ: No era per mi. T'agraeixo que em busquessis una manera de sobreviure però no coincideix amb el meu estil de vida. Em prenia massa nits.

NOI: T'ho hauries d'haver pensat millor.

GERMÀ: En Sergi no és el pare.

NOI: Et costarà trobar una altra feina.

GERMÀ: I tu tampoc.

NOI: Per què?

GERMÀ: Per què, què?

NOI: Per què no és el pare?

GERMÀ: M'ho vaig inventar. Em vas obligar a donar-te un nom, no sé si te'n recordes.

NOI: Però podies haver callat.

GERMÀ: I què n'hauria tret?

NOI: Que em creies capaç de torturar-te?

GERMÀ: Doncs què estaves fent, si no?

NOI: Sóc un mitja merda. Ja ens coneixem.

GERMÀ: Però això del fill ha fet que sortís la teva cara fosca, la teva cara violenta. Els teus instints animals, vaja.

NOI: Qui és qui ha vist massa pel·lícules? Això del fill m'ha fet veure que la Gemma i jo no podem seguir junts. Res més.

GERMÀ: Però per a això no calia un fill. Era evident.

NOI: No t'he demanat l'opinió.

GERMÀ: Només intentava...

NOI: Calla.

GERMÀ: Si intentem mantenir una conversa...

NOI (*l'agafa pel coll*): Vols callar, collons! (*L'empeny i el fa caure sobre el llit. El GERMÀ crida. S'ha clavat la bola amb punxes a la mà.*)

GERMÀ (*per la bola*): Què és, això?

NOI: Què has fet?

GERMÀ (*es mira la mà*): Em surt sang.

NOI: Em tancaràs els llençols.

GERMÀ: D'on treus aquestes coses?

NOI: Vols aixecar-te, collons!

GERMÀ: Què et passa?

NOI: Res.

GERMÀ: Doncs per què crides?

NOI: Jo no crido!

GERMÀ: Per què no vols reconèixer que ja no ets un mitja merda? El nen ha fet de tu una merda sencera. I fas pudor.

NOI: Tu sempre n'has fet.

GERMÀ: Però jo no m'he casat.

NOI: I què té de dolent, casar-se?

GERMÀ: Ets tu qui m'ho preguntes o és el mitja merda que encara no sap que el fill que espera no és seu?

NOI: No sé per què ens estem barallant, tu i jo. Hauria de ser amb en Sergi i no amb tu.

GERMÀ: En Sergi no és el pare.

NOI: Doncs per què em vas enganyar?

GERMÀ: Et va fer esclatar, i, quan la merda esclata, esquitxa.

NOI: Què t'has pres, avui, nano?

GERMÀ: Ens has esquitxat a tots. I això encara no s'acaba aquí.

NOI: Qui collons és el pare, doncs?

GERMÀ: No ho sé.

NOI: Sí que ho saps. La teva germana t'ho explica tot.

GERMÀ: La meva germana és una puta.

NOI (*li tapa la cara amb la mà sense dir*): No parlis així de la meva dona. (*Li estreny la cara, no el deixa respirar*.)

GERMÀ: Et penses que ho saps tot sobre nosaltres, no? Encara t'ho penses i per això em vols matar?

NOI (*estreny encara més*): Calla.

GERMÀ: Em fas mal. I ho saps. (*Ara és ell qui també li estreny la cara amb la mà ferida*.) Però em penso que més mal et fa a tu saber que el fill que t'acaben de robar encara no és fill de ningú.

El Noi deixa d'estrenyar. El GERMÀ, també. El Noi té la cara plena de sang. Vermella.

NOI (*després d'un silenci, es posa la jaqueta, agafa les claus del cotxe i diu*): M'ajudes a trobar-lo, o què?

GERMÀ (*s'asseu a sobre el llit; fa força per esparracar un tros de llençol; s'hi embolica la mà ferida i diu, cínic*): Em penso que no.

NOI: Saps que no et veia capaç de ser tan fill de puta? (*Se'n va corrent, per les escales*.)

GERMÀ (*cria*): Posa't el cinturó. No voldria que prenguessis mal. (*Riu. El Noi torna, rabiós. Es llença al seu damunt. Agafa la bola amb punxes*.)

NOI: T'he sentit! (*Comença a clavar-li cops al cap. Surt sang. Vermella*.) T'he sentit, cabró, t'he sentit!

ESCENA XII

La barra del bar. El CAMBRER eixuga gots i prepara tapes que servirà a les taules, en penombra, mentre en SERGI, que seu en un tamboret, parla. A dalt, una festa.

SERGI: Està molt bé que treballis aquí. Va tenir molt bona idea l'Arnau. Perquè va ser ell, no? I pel que veig no és cap problema que no haguessis fet mai de cambrer. Jo sempre he dit que tu tens un do especial per adaptar-te a les noves situacions. Sempre te'n saps sortir, dels problemes, per més grossos que siguin. Tot i que, ja ho sé, a vegades com més petits més empenyadors són. Els problemes, vull dir. (*Pel whisky*.) Posa-me'n un altre, sisplau. Saps? Des que la teva germana em va fotre la vida enlaire bec més que mai. Abans no bevia. És ara que... No m'agrada la cara que has fet. Sé que fa hores que sóc aquí i que hauria de parar. Però sóc

jo el client i jo tinc la raó. O no és així, Rafel? Tu sempre has entès com funciona això, i és que et saps moure per la vida. Et fallen els plans... Doncs en penses de nous. Ets un home pràctic, sí, senyor, pràctic i divertit. Tothom t'escolta... Vaja, a tothom li agrada escoltar-te... Quan parles, és clar, perquè em penso que el que et dóna carisma és que parles poc. I el somriure. Un somriure agradable. De confiança. Però et falta autoestima. Ja et dic. Au-to-es-ti-ma. I no m'estic planyent. No espero que em diguis que sóc el millor informàtic del planeta, que el que ha passat amb la Gemma li podia haver passat a qualsevol altre i que la culpa és seva, i és que ja sé que això no m'ho diràs. Ets el seu germà i deus estar de la seva banda. Però et falta autoestima, perquè si en tinguessis una mica més, una mica, ja et dic, series capaç de deixar aquesta merda de feina i dir-li a la teva germana que es moderi un pèl, que no vagi de puta per la vida, perquè no li pot fer cap bé. I no m'ho neguis, Rafel, perquè ho saps: la teva germana només està contenta quan nosaltres, els homes mediocres del segle, li anem al darrere i li llepem la cua. La Gemma sap deixar rastre; n'ha après amb els anys... Vint i pocs anys d'experiència maltractant criatures i fent el paper de corcó dolç i nostàlgic, nostàlgic per una mare que no va tenir mai i que per fi ella podrà ser. No em miris així, Rafel. La teva mare i la seva de segur que no van ser la mateixa. No us assembleu gens. I no hi ha crisi infantil que valgui. No té cap importància. Jo podia no haver-ho sabut mai i la teva germana, igual de boja. *(Pel whisky.)* Crema. Per què no te'n serveixes una copa. Està molt ple això, avui. Quin dia és avui, dimarts? Els dimarts no hi sol haver gaire gent. Però avui... Què celebrem, avui, Rafel? Quan em va trucar la teva germana vaig pensar que ho feia per dir-me que tot era mentida, que el fill era de l'Arnau i que cap problema, que fins i tot li havia explicat que ella i jo ens enteníem i que ho havia entès. Tu hi hauries tingut molt a veure, és clar, perquè tu en saps, de fer costat als altres. I per això em caus tan bé. I mira que fa anys, eh, Rafel? Te'n recordes del garatge? I del cotxe del teu pare...? Val més no pensar-hi. Són massa bons records. L'Arnau era un mala peça... Tan aturat que se'l veu ara. Pobre noi. Si hagués sabut que la meva relació amb la Gemma arribaria a aquest punt, l'hauria tallada fa molt de temps. La Núria, t'ho asseguro, s'ho hauria estimat més. Està desfeta, pobra. Les coses no li van gaire bé a la feina. I ara jo que li dono pel sac. Em fa mal, saps? Em dol que per culpa meva les coses vagin com van. *(El CAMBRER vol dir alguna cosa, però SERGI l'atura:)* No, ja sé què em vols dir. Que em tranquil·litzi, que la culpa no és meva, que li podia haver passat a qualsevol i que la dolenta és ella, perquè encara que sigui la teva germana ets capaç de dir-ho, collons, i tant que n'ets capaç! De tu no puc dubtar-ne. No en dubtaria mai, Rafel! Com he pogut! Tu no estàs de la banda de ningú, ja ho sé. Favor que et demanen, favor que fas, i per això quan ets tu que necessites ajuda, sigui qui sigui te la dona. Ningú et vol fer mal. Mira l'Arnau! Ha remogut cel i terra per trobar-te aquesta feina. I te la mereixes, Rafel! Te la mereixes. *(Un glop llarg.)* Jo és que encara no acabo de veure del tot clara aquesta història amb la teva germana. Què li costava dir-me que el fill que espera és meu? I si no ho és, Rafel? Què sé jo, si ho és! Després d'això la crec capaç de tot! O no? Digues, sí o no? *(Per la festa:)* No et molesta aquest soroll? És clar que si només fos el soroll! Segur que no vols un whisky? Convida la casa, eh? Sé que tu i la teva germana us teniu molta confiança; i és estrany, perquè els germans... Mira, jo mateix... I si hi ha tanta confiança, a tu te'n deu haver donat alguna raó, no és cert, per tonta que et sembli... No vull que sembli que t'obligui a explicar-me el que la Gemma no m'ha volgut dir a mi, cara a cara, però... Collons, Rafel, digues-me-la, digue'm la raó que té la Gemma per fotre'm aquesta putada! *(Silenci. El CAMBRER se'l mira i som-*

riu.) No penses dir res, no? No és normal que la teva germana no li digui al pare de la criatura que serà precisament el pare de la criatura fins a l'última setmana de l'embaràs. O ho trobes normal tu? Per principis morals, li ho hauria d'haver dit des d'un primer moment, i amb més raó quan jo hi estic implicat. O no, Rafel? No ho veus així? Si he de ser pare, tenia dret a saber-ho, collons!

CAMBRER: Em penso que el *whisky* et fa veure les coses massa clares, a tu, Sergi.

SERGI: Doncs posa-me'n un altre.

ESCENA XIII

Continua a l'anterior. S'il·lumina el bar de sobte. A la porta, la GEMMA, embarassada, amb un vestit blanc.

CAMBRER: La meva germana.

SERGI (es gira): Ja és aquí?

CAMBRER: Fa un quart que heu quedat.

SERGI: I l'Arnau?

CAMBRER: A la taula del fons. O és que encara no l'havies vist?

A la taula del fons hi ha l'ARNAU —que és el NOI—. Fa cara de preocupat. Quan veu la GEMMA, la convida a seure.

SERGI (al CAMBRER): Encara no ho sap, no?

El CAMBRER fa que no amb el cap.

ARNAU (a la GEMMA): Em pensava que no venies.

GEMMA: Em volia fer esperar. I en Sergi? Que no és aquí?

ARNAU: Que també ve?

GEMMA: Us vull explicar una cosa.

ARNAU: A en Sergi?

GEMMA: A tots dos.

SERGI (espantat, al CAMBRER): Li dirà ara?

EL CAMBRER fa un «no ho sé» amb el cap.

GEMMA (ha vist en SERGI): Sergi!

SERGI: Desitja'm sort.

El CAMBRER treu una copa de sota la barra, emplena la d'en SERGI i la seva i brinden.

CAMBRER: Sort!

En SERGI s'acosta a la taula. S'asseu.

SERGI (nerviós, fa dos petons a la GEMMA i saluda l'ARNAU): Hola Arnau. Aviat no ens coneixerem.

ARNAU: Què tal, Sergi?

SERGI: Nerviós?

GEMMA: Fa massa temps que ho està. No insisteixis, sisplau, que ens muntarà un drama.

SERGI: No siguis dolenta. Això de ser pare ha de posar a cent.

ARNAU: Per què hem quedat tots tres?

GEMMA: Us he d'explicar una cosa.

ARNAU: Aquest bar no m'agrada. Hi ha massa soroll.

SERGI: Cada dia és igual.

GEMMA: No diguis mentides. Té dies molt tranquils. A més, ets tu qui coneix l'amo, no, Arnau?

ARNAU: Però això no vol dir que hàgim de venir-hi a prendre *algu*, no?

GEMMA: Si haguéssim anat a un altre bar hauries dit el mateix.

ARNAU: Si haguéssim anat a un altre bar potser no hi hauria tant de soroll.

GEMMA: Però potser hauríem hagut d'agafar el metro, no, Sergi?

SERGI: Sí, és clar.

ARNAU: Que no hi ha cap altre bar, prop de casa?

GEMMA: Però no m'agraden.

ARNAU: Doncs a mi és aquest que no m'agrada.

GEMMA: Doncs vés-te'n.

ARNAU: No ens havies d'explicar una cosa?

GEMMA: Ets tu qui es queixa.

ARNAU: Em queixo del bar.

GEMMA: Et queixes de mi i del meu gust.

SERGI: No voleu prendre res?

ARNAU: Crida el teu germà.

GEMMA: Sergi, crida'l tu.

ARNAU: Per què no pots fer-ho tu?

GEMMA: No m'agrada que el meu germà faci de cambrer.

En SERGI crida el CAMBRER. Aquest li contesta, amb senyals, que ja vindrà.

ARNAU: Almenys té les nits ocupades.

GEMMA: Què insinues?

ARNAU: El teu germà està massa sol. Necessita una dona.

GEMMA: Tu en tens una i no l'aprofites.

ARNAU: Però el teu germà té un problema crònic.

GEMMA: I tu què saps?

ARNAU: Que ens coneixem, Gemma...

SERGI: Encara has d'anar tan sovint al lavabo?

ARNAU: Des de quan va sovint al lavabo?

GEMMA (*cínica*): Des que estic prenyada. O és que no te n'has adonat? Estic esperant un fill.

ARNAU: De qui?

GEMMA: Ja hi tornem...

SERGI: Tranquilitza't, Arnau... La Gemma em va explicar el teu problema... Els nervis t'han fet perdre la confiança...

Entra la NÚRIA. En passar pel costat de la taula, es mira de reüll en SERGI i s'apropa a la barra. El CAMBRER està ajupit. Quan s'aixeca, s'abracen i es fan un petó a la boca. Inicien una conversa molt tendra.

GEMMA (pel seu germà): Guaita'!!

ARNAU: Jo no tinc cap problema.

SERGI: És la Núria.

GEMMA: En tens molts.

ARNAU: La Núria?

SERGI: No me n'havia dit res.

GEMMA: Ja es veia venir.

ARNAU: Abans l'hagués criticat.

SERGI: No pots retreure-li, a la Gemma, coses de les quals no tens cap prova.

GEMMA: I tu, que en tens, de proves?

SERGI: No he volgut dir això.

GEMMA: Doncs calla.

SERGI (per la reacció, tocat): Vaig al lavabo. (S'aixeca i va cap a les escales.)

GEMMA (per l'ARNAU): I tu, què?

ARNAU: Què?

GEMMA: No has d'anar al lavabo? Vull estar sola.

ARNAU: Què?

GEMMA: Vull estar sola.

ARNAU: Qui t'entengui... (S'aixeca i va cap a les escales.)

S'il·lumina, de sobte, tot el muntatge escenogràfic. A la plataforma, hi ha un NEN —el METGE— lligat a una cadira. Les escales del restaurant porten, ja ho sabem, fins a la plataforma. La música estrident de la festa surt d'un radiocasset al costat del NEN.

NEN: Paaaaaare! Paaaaaare! Ajuda'm, pare, ajuda'm! (Tant l'ARNAU com en SERGI s'aturen a l'escala. Fan pressió al cap amb les mans. Alguna cosa els tortura. Mentrestant, la NÚRIA i el CAMBRER demostren una dolça relació de parella. La GEMMA té la mirada perduda. Ella no sent els crits de la criatura. Està pensant. En vol fer alguna.) Paaare, sisplau, paaaaare! La mare em vol matar, la mare... Diu que em vol matar... Paaaaare! (Els dos homes veuen la criatura, però els fa mal el cap, no poden pujar. La música cada cop és més «patxanguera».) Paaaaare, em fa mal, les mans, em fan mal, paaaaaare! La mare em vol matar! M'ho ha dit! Em vol matar! (La GEMMA agafa un ganivet de sobre la taula. Se'l mira. Moviments molt lents.) Per això t'ha fet venir. Paaaaare! A tu, pare, a tu... Ens vol fer mal... Primer em matarà a mi i després a tu. Paaaaaare! (En SERGI i l'ARNAU es miren. «Qui és el pare?») És dolenta! T'ha enganyat...! Tu ets el pare... (Els dos homes alhora.)

TOTS DOS: Qui, jo?

NEN: No. Tu, pare... Paaare, sisplau, que ja queda poc, ara ve, pare, ara ve... No tardarà gaire sisplau... Paaaaare, sisplau... Em surt sang, pare...

TOTS DOS: M'ho dius a mi?

NEN: No, pare, t'ho dic a tu, pare, ajuda'm pare... Sisplau! Paaaaaaaaaare! (A la plataforma hi

entra la NENA —la INFERMERA— vestida de blanc, com la GEMMA. Porta una escopeta a les mans. Apunta el NEN.) No, mare, a mi no, mare, ara no... Paaaaaaare!

TOTS DOS: Jo t'ajudaré, jo.

NEN: Tu no... Ajuda'm tu, pare, tu. (La NENA dispara alhora que la GEMMA es clava el ganivet al ventre i es tanca el llum de la part alta de l'escenari. Només queda el bar restaurant il·luminat. La GEMMA crida de dolor. EL CAMBRER ho sent i s'hi apropa, corrent. En SERGI i l'ARNAU, desconcertats, baixen les escales i van fins a la taula. La NÚRIA no es mou. La música ja no sona. La GEMMA ha caigut a terra.)

CAMBRER: Gemma! Per l'amor de Déu... Què has fet?

SERGI: Gemma...

ARNAU: Gemma...

GEMMA (amb dificultat): Que ja s'ha acabat la festa, Rafel?

Els llums s'apaguen lentament mentre els altres fan tot el que poden per ajudar la GEMMA, i la NÚRIA agafa el telèfon per trucar. Fosc.

EPÍLEG

El bar és buit. Només l'ARNAU seu en una taula. A la barra hi ha el CAMBRER. La GEMMA arriba per les escales. Se la veu contenta. A l'ARNAU, també. La GEMMA seu.

ARNAU: Sembla que estiguis prenyada, tant d'anar al lavabo.

GEMMA: I tu què hi entens?

ARNAU: Jo llegeixo. Què et penses?

GEMMA: Ah sí?

ARNAU: Sí. I també faig moltes coses que no et diré mai.

GEMMA: No tindràs una amant secreta?

ARNAU: Doncs, mira... Ara que ho dius...

GEMMA: Doncs jo sí. Es diu Arnau i és com tu: pesat, avorrit, setciències i lleig. (Li fa un petó als llavis. Riuen.)

ARNAU: Jo també em dic Arnau.

GEMMA (riu): No siguis tonto.

ARNAU: M'agrades.

GEMMA: Tu també.

ARNAU: Saps que no era cap broma?

GEMMA: Què?

ARNAU: No estaria malament que tinguéssim un fill.

GEMMA: Arnau...

ARNAU: De debò. M'agradaria ser pare.

GEMMA: Ja saps que a mi sempre m'ha fet por.

ARNAU: No em diràs que hi somies?

GEMMA: Doncs no te'n riguis, però sí. Hi somio.

ARNAU: Però si no has de tenir por de res.

GEMMA: Això ho dius ara.

ARNAU: A veure... Por de què?

GEMMA: No ho sé.

ARNAU: Tu tranquiïla. Si dubtes entre el teu amant i jo només has de dir: «Arnau».

GEMMA (riu): Mira que n'ets de tonto!

ARNAU: Sí o no?

Silenci.

GEMMA: Arnau...

ARNAU (fent broma): Què? Sí, aquí, aquí... Jo, jo, jo... Jo sóc el pare...

GEMMA (li dóna un cop amb la carta del restaurant): No siguis tonto!

CAMBRER (des de la barra): Compte, germaneta, que t'ho faré pagar!

ARNAU: Com si el bar fos teu!

GEMMA (al CAMBRER): Rafel, vine cap aquí que hem de celebrar una cosa...

CAMBRER (treu cava de la nevera): Vind! (Va cap a la taula, amb tres copes.)

GEMMA: No me'n posis gaire.

ARNAU: A mi tampoc.

CAMBRER: No sigueu tontos. (Els emplena les copes.) Què celebrem?

GEMMA: Digues-li-ho tu.

ARNAU: No, tu.

GEMMA: Tu.

ARNAU: Tu, Gemma, tu...

GEMMA: Tu.

CAMBRER: Em voleu dir què coi celebrem?

ARNAU: Tu.

GEMMA: Arnau.

ARNAU: Tu.

Riuen. El CAMBRER, perdut. Els llums s'apaguen lentament mentre brinden tots tres.

Cau el TELÓ